

Arrest

nr. 54 109 van 6 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE RIDDER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 12 april 1961 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook uw propiska had. In oktober 1985 huwde u officieel met J. A. G. (...). Tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, in 2000, kwam zowel uw oudste zoon als uw moeder om het leven.

Op 14 mei 2004 werd uw man thuis door 4 gemaskerde mannen meegenomen. Sindsdien zag u hem nooit meer terug. Bij deze inval werd ook uw zoon, I. J. G. (...) (o.v. 6.389.857), meegenomen. Hij werd een paar straten verder bewusteloos en in elkaar geslagen achtergelaten. Vorig jaar, in 2009, vernam u van uw vriendin in Nederland, M. M. (...), dat uw man in 2007 overleden is en door zijn familieleden in Tsjetsjenië begraven werd. Via deze vriendin vernam u ook dat de politie na uw vertrek

uit Grozny bij u thuis is langs geweest omwille van uw zoon. In februari 2009 ontving u van een vrouw uit Tsjetsjenië via fax een convocatie op naam van uw zoon, waarin hij wordt verzocht zich aan te melden bij de ROVD van het Oktjabersky district in Grozny.

U verliet Grozny definitief op 22 augustus 2005 en vertrok samen met uw kinderen naar Sleptsovsk, waar u tot 24 september 2005 verbleef. Voorafgaand aan dit vertrek vond er een huiszoeking plaats, waarbij uw dochter, L. G. (...) (o.v. 6.389.854), door één van de invallers geïntimideerd werd. U verliet Sleptsovsk samen met uw zoon en dochter op 24 september 2005. Vanuit Sleptsovsk reisden jullie met een voertuig van het type Gazel naar Brussel, waar jullie op 30 september 2005 aankwamen. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 13 februari 2009 diende u een tweede aanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat uw echtgenoot in Tsjetsjenië door gemaskerde mannen werd meegenomen en u voor de veiligheid van uw kinderen vreesde. Uw zoon werd namelijk door diezelfde gemaskerde mannen eveneens meegenomen en fysiek mishandeld omdat hij wilde voorkomen dat zijn vader weggebracht werd. Uw dochter werd bij de laatste huiszoeking voor uw vertrek door één van de indringers die op zoek was naar uw zoon lastiggevallen.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo is het hoogst merkwaardig dat u de Belgische asielinstanties noch tijdens uw eerste asielaanvraag, noch tijdens uw tweede asielaanvraag enig identiteits-of ander document, laat staan een foto, voorlegde over uw man, de vader van uw kinderen, met wie u in 1985 officieel huwde en van wie u verklaarde dat hij nog een andere vrouw heeft (CGVS 31/01/2007, p. 8 en CGVS 06/04/2010, p. 5). U verklaarde dat u uw man sinds 2004 niet meer gezien hebt en vervolgde dat hij volgens de verklaringen van uw vriendin in 2007 zou zijn overleden. U legde de Belgische asielinstanties echter evenmin enig bewijs voor van de aangifte die u samen met een buurman naar aanleiding van zijn verdwijning bij de politie zou hebben gedaan evenals van de andere stappen die u in dit verband zou hebben ondernomen (CGVS, p. 11 en 15), noch enig bewijs van zijn overlijden. U weet verder niet waar, noch in welke omstandigheden uw man overleden zou zijn en weet evenmin waar hij door zijn familieleden zou zijn begraven (CGVS 06/04/2010, p. 13). Dit is toch wel merkwaardig, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw man nog familieleden had in Tsjetsjenië bij wie u bovendien had ingewoond (CGVS 06/04/2010, p. 5). Het is dan ook niet aannemelijk dat u, die verklaarde te hebben gehoord dat uw man in 2007 oftewel zo'n drie jaar geleden zou zijn omgekomen, vanuit België niet meer pogingen zou hebben ondernomen om te achterhalen wat hem overkomen zou zijn. Aangezien de verdwijning van uw man de kern raakt van uw asielrelaas (u verklaarde immers dat uw zoon I. (...) werd opgepakt nadat hij tevergeefs geprobeerd had om te voorkomen dat zijn vader werd meegenomen (CGVS 06/04/2010, p. 12)), tast het gebrek aan enig bewijs aangaande uw man en diens overlijden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een fax van een convocatie voor die aan uw zoon is gericht, waarmee u wil aantonen dat uw zoon vandaag de dag nog steeds gevaar zou lopen in uw land. U verklaarde dat uw buurman, A. J. (...), een convocatie werd overhandigd op naam van uw zoon, waarin uw zoon verzocht wordt zich aan te melden bij de ROVD van het Oktjabersky district in Grozny (CGVS, p. 6-7). Deze convocatie op naam van uw zoon betreft echter een fax waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien staat in dit document nergens aangaande welke zaak uw zoon zich als getuige bij de autoriteiten zou hebben moeten aanbieden. U gaf tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal overigens zelf aan dat u

niet weet waarom uw zoon werd opgeroepen en dat u niet uitsluit dat dit te maken kon hebben met zijn legerdienst (CGVS, p. 7 en 11). In ditzelfde verband kan terloops nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u zou vragen om de originele convocatie op te sturen en deze vervolgens aan het Commissariaat-generaal zou bezorgen (CGVS, p. 6-7). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal het origineel echter nog niet mogen ontvangen. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u buiten deze convocatie geen andere aanwijzingen hebt dat uw zoon in uw land zou worden opgespoord (CGVS 06/04/2010, p. 13).

U verklaarde voorts dat u vreest voor de veiligheid van uw zoon omwille van bloedwraak, aangezien de broer of de neef van uw man iemand in Ingoesjetië zou hebben vermoord (CGVS 06/04/2010, p. 14-15). Afgezien van het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat deze moord dateert van voor het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog (die in 1994 uitbrak), tast het gebrek aan enig bewijs aangaande uw man uw verklaringen in dit verband eveneens aan.

Aangaande uw verklaarde vrees dat u niet naar Tsjetsjenië wil terugkeren uit angst dat uw zoon en dochter iets zou overkomen (CGVS, p. 10, 11, 15 en 16), verwijs ik ook graag naar de beslissingen die ik ten aanzien van uw zoon en dochter nam, die samen met u op 13 februari 2009 een eigen asielaanvraag indienden.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, uw rijbewijs, een attest van het Rijksinstituut voor Ziekten Invaliditeitsverzekering met enveloppe en een kopie van uw arbeidsovereenkomst in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. In de brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (B.C.H.V.), die gericht is aan de heer François Geysen van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt verzocht uw tweede asielaanvraag in België in overweging te nemen. Zoals uit deze beslissing moge blijken, werd dit verzoek ingewilligd. In de brief van het B.C.H.V. wordt verder uitvoerig ingegaan op de motivering uit de beslissing die ik ten aanzien van u nam aangaande uw eerste asielaanvraag. Wat het recente verblijf betreft, dient te worden opgemerkt dat dit in het kader van uw huidige, tweede, asielaanvraag niet langer relevant is. Met betrekking tot uw vluchtverhaal werd door het B.C.H.V. opgeworpen dat er tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal te weinig aandacht werd besteed aan uw vluchtrelaas en de vrees die u koestert. Zoals blijkt uit het verslag van het gehoor dat in het kader van uw huidige asielaanvraag werd afgenomen, werd er tijdens dit gehoor grondig ingegaan op de redenen waarom u uw land van herkomst ontvlucht bent en de vrees die u koestert bij een mogelijke terugkeer naar Tsjetsjenië. Met betrekking tot de gegrondheid van uw asielaanvraag werd door het B.C.H.V. verwezen naar verschillende rapporten van buitenlandse asielinstanties. Aan de inhoud van deze rapporten wordt niet getwijfeld, maar er moet op gewezen worden dat elke aanvraag op zijn persoonlijke merites wordt beoordeeld en u er niet in slaagde uw persoonlijke vrees aannemelijk te maken. Uw rijbewijs bevat geen enkel element waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië persoonlijk een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen. Het attest van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (met enveloppe) alsook de kopie van uw arbeidscontract zijn beide opgemaakt in België en hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht met betrekking tot de vrees voor vervolging in Tsjetsjenië die u persoonlijk zou koesteren.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat dat ik ook ten aanzien van uw zoon, G. I. (...) (o.v. 6.389.857), en uw dochter, G. L. (...) (o.v. 6.389.854), een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw advocaat haalde op het einde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog aan dat u het Nederlands niet perfect beheerst en dat u een tolk had gevraagd (CGVS, p. 16). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken uiteindelijk voor de Nederlandse taal hebt gekozen (cfr. bijlage 26).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel meent verzoekster, onder verwijzing naar artikel 4, 5. van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat haar ondanks het ontbreken van het bewijsmateriaal het voordeel van de twijfel dient te worden verleend. Verzoekster stelt dat haar relaas gedetailleerd, coherent en plausibel is en bovendien overeenkomt met algemeen bekende feiten, meer in het bijzonder stelt verwerende partij zelf dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds indruist tegen de mensenrechten. Het is inderdaad algemeen bekend dat zij die ervan verdacht worden om banden met de rebellen te onderhouden in Tsjetsjenië geen rust kunnen vinden. Eenmaal geïdentificeerd, blijven zij achtervolgd door de Russische federalen enerzijds en de Kadyrovtsy anderzijds, aldus verzoekster. Verder betoogt verzoekster onder verwijzing naar de brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van december 2008, het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van 11 augustus 2008 en een rapport van het UK Home Office van 17 november 2008 dat personen die verdacht worden van terrorisme of deelname aan rebellen groepen en hun familieleden een groot risico lopen op ontvoering en verdwijning. Verzoekster herhaalt geen documenten van haar echtgenoot te kunnen voorleggen *“aangezien zij daar simpelweg niet van in het bezit is waarschijnlijk doordat deze door Russische autoriteiten in beslag werden genomen”*. Onder verwijzing naar de door haar voorgehouden problemen meent verzoekster minstens aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, § 2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters asielrelaas volledig steunt op de aanhouding en verdwijning van haar echtgenoot op 14 mei 2004 en de voorgehouden gevolgen ervan. Waar verzoekster aangaande het ontbreken van enig bewijsmateriaal betreffende haar echtgenoot meent dat haar met toepassing van artikel 4, 5. van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de Richtlijn aan het gunnen van het voordeel van de twijfel vijf cumulatieve voorwaarden verbindt waaronder het leveren van een oprechte inspanning om het verzoek te staven. De Raad oordeelt dat de motivering betreffende het volstrekt gebrek aan bewijs van haar echtgenoot dient te worden samen gelezen met de motivering dat verzoekster zelfs niet in kennis is van de omstandigheden van zijn overlijden en evenmin van de plaats waar hij werd begraven, dit ondanks het gegeven dat hij nog steeds familie heeft in Tsjetsjenië waarbij verzoekster bovendien had ingewoond. Verzoekster laat laatstgenoemde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en toont derhalve op generlei wijze aan dat zij door bemiddeling van ondermeer deze familie enige informatie heeft pogen te verkrijgen

aangaande haar echtgenoot. Deze flagrante onwetendheden ingegeven door een al even flagrante desinteresse verhindert mede terecht aan het door verzoeksters voorgehouden relaas enig geloof te hechten. Verzoeksters argument dat de documenten van haar echtgenoot *“waarschijnlijk door de Russische autoriteiten in beslag werden genomen”* kan door de Raad niet worden aangenomen daar verzoekster pas op 22 augustus 2005 samen met haar kinderen definitief de ouderlijke woning verliet nadat er kort voor hun vertrek nog een huiszoeking had plaatsgevonden en verzoekster derhalve op de hoogte dient te zijn van voormelde voorgehouden inbeslagneming waardoor een vergoelijking op basis van een hypothetische waarschijnlijkheid niet dienend is. Bij het bestaan van deze documenten, die de persoon betreffen die het meest wezenlijk element in het voorgehouden asielaas uitmaakt, is het bovendien volstrekt onaannemelijk dat verzoekster op het ogenblik van het definitief verlaten van de gezinswoning deze onbeheerd zou hebben achtergelaten.

Bij het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaas kan geen sprake zijn van enige twijfel waarvan het voordeel aan verzoekster zou kunnen worden gegund. Het ongeloofwaardig bevinden van dit relaas verhindert terecht verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.3. Betreffende verzoeksters stelling dat *“de huiszoeking en ontvoering van de echtgenoot en de zoon I. (...) van verzoekster zelf, bewijst dat men ook haar zoon begon te verdenken van verzetsdaden hetgeen erop wijst dat het stigma dat op de vader had gekleefd verder worden gezet op zijn zoon”* wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met voormelde summiere herhaling van het feitenrelaas in gebreke blijft.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekster met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 10) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de

burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een "reëel" risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekster door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT